

Жовті очі Фоксі виблискували у темряві. Він роззявив пащу, показуючи гострі зуби. Здійнявши гак, Фоксі хляснув його гострим кінчиком перед обличчям Піта, просто перед носом. Піт, тремтячи, скотився з ліжка. Він безпорадно лежав на підлозі, а Фоксі, рвучко розвернувшись на місці, став просто над ним. Скрегіт шестерень різонув вухо, коли Фоксі замахнувся гаком.

— Ти можеш бути піратом, але спершу маєш втратити око й руку! Ти маєш втратити око й руку!

— Не треба, — видихнув Піт.

Фоксі встромив Піту в око гак, почувся гучний хрускіт. Піт несамовито закричав, з його ока ющила кров...

У «Піцерії Фредді Фазбера» роїлися божевільні дітлахи та їхні не надто розумні батьки.

З гучномовців горлала музика та пищали ігрові автомати. Повітря було наповнене запахом палених пепероні й ароматом солодкої вати. Піт, згорбившись, підпирав стіну, закинувши ногу на ногу й розвернувши бейсболку задом наперед. Він сьорбав колу з вишневим смаком і жував кавунову жуйку. Його молодший брат Чак разом з друзями бігав довкола ігрових автоматів.

Піт неохоче прийшов сюди. Мати мусила працювати, тому Пітові довелося бути за няньку. Він всоте питав себе, чому завжди няньчити випадає саме йому? І чи мале хамло хоч вдячне?

Аж ніяк.

Чак завжди скиглив: то він потребував свій інгалятор, то був голодний. Завжди лунало це бісове «чому». Відколи батько покинув їх, Чака звалили Пітові на плечі.

У голові засіли материні слова: «Тепер ти — голова сім'ї, Піте. Подбай про молодшого брата».

І як Піт має стати головою сім'ї, як йому лише шістнадцять? Чи хтось спитав його думки щодо цих нових обов'язків?

Ні й знову ні.

Піт спостерігав, як брат підійшов до двох працівників піцерії, що витирали столики після святкування дня народження. Потягнув одного з них за рукав. Чоловік глянув на малого й всміхнувся.

— Можу тобі чимось допомогти?

— А де Фоксі-пірат? — спитав хлопчик.

Голос чоловіка лунав збіса солодко:

— Фоксі у відпустці. Сподіваємось, він невдовзі повернеться.

Малий відкопирив губу і, кивнувши, попростував геть.

Інший чолов'яга, цмокнувши, мовив:

— Добре вигадав.

— Так, він у відпустці у ремонтному цеху. Гадки не маю, коли знову полагоджу його.

Піт обмірковував почуте, аж раптом хтось покликав його на ім'я:

— Піте!

Поряд з ним стояла Марія Родрігес. Чорне волосся спадало на плечі, а червоні губи, покриті блиском, яскраво виблискували. Вона мала світло-зелені очі, довгі вії й негусто всипаний ластовинням ніс. Дівчина була черлідеркою у старшій школі, вони знайомі з шостого класу. І чому це його стала хвилювати її присутність поруч?

— Привіт, Маріє.

— Застряг тут із Чакі?

Піт насупився.

— Еге ж.

— І я так само. Святкуємо день народження моєї молодшої сестрички. — Марія махнула рукою на столик біля сцени, де малі діти у конічних капелюшках призволялися до тортика. — Аж не віриться, що ми теж колись такими були.

Він скривився.

— Не знаю, як ти, але я таким ніколи не був.

Марія всміхнулася.

— Безумовно. Де ти подівся, я не бачила тебе на тренуванні?

Його посадили гріти лавку через невинуваті грубощі та неодноразову погану поведінку. Агов? Це ж футбол! Тому він просто пішов геть. Відверто кажучи, Піт ніколи нічого не полишав. Раніше він доводив до кінця все, що розпочинав. Проте, відколи батьки розлучилися, він не вбачав сенсу у тому, щоб доводити справу до кінця. Та й більше не міг зносити, як тренер мотає нерви — йому вдосталь того від вчителів і матері. Тільки мала дитина може миритися з таким.

Він знизав плечима.

— Втомився від усього, розумієш?

— Так, мабуть. І що тепер робитимеш?

— Ну...

Хтось помахав Марії з-за столу, і її обличчя засяло.

— О, нарешті час іти додому. — Перш ніж піти, вона додала: — Наша компанія збирається під старим мостом «Бікен», якщо хочеш, приходь, позависаємо.

Піт всміхнувся.

— А можна?

Вона кивнула.

— Весело буде.

Він похитав головою.

— Не можу. Мушу пильнувати Чака-неборака.

— Гаразд, може, іншим разом. Побачимось у школі.

Коли Марія пішла геть, Піт відчув роздратування. То Чакова вина. Маленький негідник. Усім байдуже, що хоче Піт, бо коли справа стосується Піта, нічого не має сенсу. Тато пішов із сім'ї, мама живе у своєму світі. Вони вирішили повісити Чака на шию Піту, бо їм бракувало часу опікуватися малим. Але ж Піт ніколи не погоджувався брати на себе їхні зобов'язання. Він — підліток, а підлітки мають бути вільними. Вони мають робити, що їм заманеться, приміром, розважатись у товаристві інших підлітків, а не пильнувати за молодшими братами. Однак батькам, певно, до того байдуже. Зрештою, батьки ніколи не питали Піта, чи згоден він, щоб вони розлучилися. Вони просто розійшлися. Ніякої справедливості.

Останнім часом Піт знемагав від виру різноманітних емоцій, почасти не знаючи, як дати їм раду. Іноді видавалось, що бомба всередині ось-ось вибухне, немов під шкірою накопичилося чимало вибухівки. Він був найшаленішим гравцем на полі, долав суперників, змітаючи їх зі свого шляху. Наприкінці тренування почувався виснаженим, спорожнілим. І ліпше, коли порожнім. Але поза командою Піт відчував, що заляк, не маючи способу викидати емоції. Він ненавидів такі відчуття. Часом він ненавидів геть усе.

Піт побачив, як брат, покинувши друзів, помчав у вбиральню, й примружив очі, збагнувши, яка з'явилась у нього нагода. Жбурнувши бляшанку з-під содової на порожній столик, поспіхом пішов до малого й схопив його за руку.

Чак скривився:

— Ой, Піте!

— Стули пельку й іди, — пробурмотів Піт, надуваючи кульку з жуйки, поки та не луснула.

— Навіщо? Куди ми?

— Побачиш. — Швидко зиркнувши через плече, Піт потягнув малого брата темним коридором.

Підлога там була стерта й стара, а стіни завішані обдертими плакатами із зображеннями аніматроніків. Місцина потребувала ґрунтового оновлення. Піт трохи поблукав коридором, перш ніж знайшов просторий ремонтний цех. Тепер, коли він знав, хто у цьому цеху у відпустці, він міг організувати братові невеличкі пригоди, тим паче, що малий боявся деяких аніматроніків.

Чак пручався.

— Куди ми йдемо?

— Байдуже. Чи ти злякався?

— Не злякався, просто хочу до друзів!

— Ми на дещо подивимося.

Чак став гикати й облизувати пересохлі губи. Коли він хвилювався, то видавав звуки, схожі на жаб'яче кумкання.

— Відпусти мене або мамі пожаліюся.

— Але ж ти ябедник!

Піт штовхнув свого меншого брата у ремонтний цех на зустріч із піратом Фоксі.

Важкі двері за їхніми спинами грюкнули, зануривши їх у п'ятьму.

— Піте, відпусти!

— *Мовчи.* Я не хочу слухати твоє скиглення. Знаєш, як це дратує? — Піт схопив брата за зап'ясток. Настав час дати Чаку науку. Піт нарешті зробить те, чого прагне, і то просто зараз. А для цього він мусить добряче налякати малого.

Малий Чак-неборак може й штани обмочить.

Піт прицмокнув від самої думки про це.

Міцно тримаючи брата за руку, добув з кишені телефон і увімкнув на нім ліхтарик. Тут було якось надивовижу тихо, стояв застояний сморід, тхнуло сирістю, повітря наче... було позбавленим життя. Наче жодна жива душа ніколи не заходила сюди. Це було дивно, адже неподалік метушилося чимало людей.

— *Гик, гик.*

Піт копнув порожню пляшку. Та об щось вдарилась і розбилася. Піт і Чак залякли, злякавшись, що хтось почує.

— *Гик, гик.*

Промінь світла помандрував підлогою, вихоплюючи з п'ятьми потерті картаті чорно-білі кахлі, відкриті пилом столики та кілька поламаних стільців. На столах стояли картонні коробки, докола були розкладені капелюхи для святкування й тарілки. На краю однієї коробки сидів великий чорний павук.

— Дивись, яке страховисько! Величезний! — мовив Піт.

Павук ворухнувся, й хлопці позадкували.

— *Я не терплю павуччя.* Забираймося звідси, — заходився скиглити Чак.

— Зажди. Тут ще стільки всього цікавого. Думай про це як про одну з пригод, у які ти любиш гратися. Треба знайти таємний скарб, — мовив Піт, потай сміючись. Він хотів налякати брата ще більше.

Промінь ліхтарика знову освітив підлогу, показавши щось схоже на чорні розплавлені свічки з дивними чорними позначками.

— Що воно таке? Символи? — спитав Чак.

— Байдуже! — Піт спрямував промінь далі. Побачивши невеличку сцену, запнуту пурпуровими лаштунками, він задоволено усміхнувся. До завіси було припнуто напис: «Не працює».

— На щастя, ще працює.

— *Гик-гик,* Піте... ми можемо вскочити в халепу. У велику халепу. Ми вдерлися на чужу територію, розумієш? Це протизаконно.

— *Це протизаконно,* — Піт повторив братові слова тоненьким голосочком. — Який же ти зануда, знаєш про це? Ким ти станеш, коли подорослішаєш, Чаку? Копом? Я неодмінно куплю тобі пончик дорогою додому.

Піт посвітив біля сцени. На журнальному столику виднівся іржавий пульт керування. Кришка з коробки була відірвана.

— О, буде весело! — Він потягнув брата до краю сцени. — Насолоджуйся видовищем, молодшенький.

— Облиш, Піте!

Піт схопив брата за штани та сорочку й випхав на маленьку сцену.

Чак упав, а Піт кинувся до пульта керування й кілька разів стукнув долонею по кнопці з напи-